

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121210279
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:5121210279.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368, proti žalovanej O. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 9Odi/3/2021-104 zo dňa 05. augusta 2022 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina, č.k. 9Odi/3/2021-104 zo dňa 05. augusta 2022 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa domáhal zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer. V žalobe žalobca uviedol, že je veriteľom žalovanej titulom pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorú nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.12.2015, uzavretej s postupcom Poštovou bankou, a.s., pôvodným veriteľom pohľadávky.

3. Ako prvý dôvod pre zrušenie oddĺženia žalovanej žalobca uviedol, že žalovaná nebola v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopná, nakoľko disponovala a disponuje finančnými prostriedkami, z ktorých by mohla, hoci len sčasti uhrádzať pohľadávku žalobcu, ako aj ďalších veriteľov. Tvrdil, že žalovaná je zamestnaná v produktívnom veku. Poukázal na to, že zákon definuje platobnú neschopnosť fyzickej osoby ako stav, kedy fyzická osoba nie je schopná plniť 180 dní po lehote aspoň jeden splatný záväzok. Platobná neschopnosť musí byť stavom objektívnym a trvalým a nemožno zaň považovať stav, kedy dlžník odmieta hradiť svoj dlh. Žalobca tiež tvrdil, že žalovaná by v prípade riadneho plnenia svojich záväzkov (či už formou exekučných zrážok alebo dobrovoľnými úhradami) bola schopná zo svojho príjmu splatiť všetky svoje záväzky. Podľa žalobcu žalovaná nenaplnila podmienku platobnej neschopnosti a tvrdil, že ak by žalovaná mala poctivý zámer, keďže mala a má pravidelný príjem, mala využiť oddĺženie formou splátkového kalendára, ktorý má na vymáhateľnosť pohľadávok rovnaký právny účinok ako konkurz, avšak dochádza aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľov.

4. Ako druhý dôvod pre zrušenie oddĺženia žalovanej žalobca označil skutočnosť, že žalovaná po podaní návrhu nevykázala úprimnú snahu svoj dlh v rámci svojich možností splatiť a ani sčasti neuspokojovala pohľadávky svojich veriteľov, keďže po vyhlásení konkurzu nevykonala v prospech žalobcu žiadne úhrady svojho záväzku, a to napriek tomu, že je naďalej zamestnaná a jej životné náklady sa nezmenili.

5. Žalovaná tvrdila, že nemala nepoctivý zámer a vzhľadom na neprimerané úrokové sadzby a zmluvné pokuty nebankových subjektov nebolo možné z jej príjmov záväzky splácať. Tvrdila, že v konkurze bola vždy maximálne súčinná, konala aktívne a komunikovala so správcom. Tiež tvrdí, že nič nezamýšľala, splácala poplatky Centru právnej pomoci a od ukončenia konkurzu pracuje na trvalý pracovný pomer, riadne, včas a zodpovedne hradí všetky dane, poplatky a odvody a nevytvára žiadne dlhy. Poukázala na to, že po rozvoze manželstva v roku 2014 jej bol súdom zverený do starostlivosti maloletý syn, ktorý bol do 31.08.2021 študentom. Tiež tvrdila, že počas trvania manželstva bola často v situácii, kedy nemala žiadne prostriedky na zabezpečenie základných potrieb svojich synov a bývalý manžel odmietol sa finančne podieľať na ich zabezpečení napriek tomu, že žili v spoločnej domácnosti. V krajnej núdzi využila ponuky nebankových spoločností na pôžičky, ktoré následne použila na pokrytie základných životných potrieb rodiny. Záväzky jej ostali aj po rozvoze. Tiež poukázala na to, že exmanžel jej zrušil trvalý pobyt a so synom sa niekoľkokrát sťahovali. V tom období pracovala ako predavačka a do zamestnania dochádzala. Následne si našla prácu v prevádzke rýchleho občerstvenia. Neskôr začala v tejto oblasti podnikáť. Tvrdila, že začiatok bol veľmi ťažký a nevládala platiť ani nájomné za byt. Ako núdzové riešenie na bývanie využila nefunkčné pivničné priestory pod prevádzkou rýchleho občerstvenia, kde bývala od 01.09.2017 do 21.07.2020 a spolu so synom spávala na nafukovacej posteli, nad ktorou rozprestrelí záhradný altánok, ktorého strecha ich chránila pred padajúcou omietkou vlhkého priestoru. Náročné obdobie ukončila pandémia, ktorá zastavila aj jej zámer podnikáť a vysporiadať všetky záväzky. Následne jej sestra ponúkla možnosť nasťahovať sa do bytu jej manžela s tým, že bude platiť polovičku z nájmu dohodnutého inak na 550,-Eur. Od ukončenia vlastnej prevádzky KEBAB and MORE si opäť našla prácu v prevádzke rýchleho občerstvenia na 10 hodín týždenne. Od 01.12.2020 pracuje na trvalý pracovný pomer s dohodnutou mzdou 596,-Eur brutto. Pôžičku voči Poštovej banke, a.s. reálne splácala približne 3 roky až do rozvodu, kedy už nemala ani minimálne finančné prostriedky na život.

6. Žalobca tvrdil, že žalovaná svoje tvrdenie o nemožnosti splácať záväzky nepreukázala. Podľa žalobcu neuviedla, aký mala príjem v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, aké mala výdavky, koľko komu splácala a podobne, čím by hodnoverne preukázala dôvodnosť podania návrhu na vyhlásenie konkurzu a svoj poctivý zámer. Podľa žalobcu ak žalovaná disponovala príjmom postačujúcim na to, aby mohla pohľadávky svojich veriteľov splácať hoci len sčasti, v malých mesačných dávkach 20 - 30,-Eur, mala prejavíť úprimnú snahu a poctivý zámer a kontaktovať veriteľov za účelom dohodnutia si iných podmienok splácania a nie využiť inštitút oddĺženia. Žalobca tvrdil, že niekoľkokrát žalovanej ponúkol možnosť čiastočného odpustenia dlhu.

7. Žalobca na nariadenom pojednávaní poukázal na to, že žalovaná je od roku 2017 jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti KEBAB and MORE s.r.o., pričom žalobca má za to, že žalovaná má zo spoločnosti príjem, ktorý mala aj v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu a práve z neho mohla, hoci aj sčasti uspokojovať pohľadávku žalobcu, prípadne aj iných veriteľov. Na platobnú neschopnosť podľa žalobcu nemožno nazerať len z hľadiska splnenia formálnych znakov vymedzených v § 3 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko splneniu týchto môže dlžník sám svojím účelovým konaním privodiť tým, že prestane splácať niektorý záväzok. Žalobca žiadal, aby súd za účelom získania informácií o finančnej situácii spoločnosti KEBAB and MORE s.r.o., t.j. o jej ziskoch a prípadných stratách zaviazal žalovanú na predloženie účtovných závierok spoločnosti za roky 2019 až 2021.

8. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že keď obvolávala veriteľov a snažila sa dohodnúť minimálne splátky, bola vždy odbitá s tým, že je to málo. Spoločnosť KEBAB and MORE s.r.o. už prakticky neexistuje, zbankrotovala a prebiehajú úkony smerujúce k jej výmazu z obchodného registra. Žalovaná tvrdila, že výsledky spoločnosti nestačili ani na základné živobytie pre ňu a pre jej syna, nie to aby ešte niečo platila. O osobný bankrot požiadala, nakoľko nedisponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov ani na živobytie. Prešla ťažkou životnou situáciou a vyvinula maximálne úsilie, aj čo sa týka riskantného kroku podnikáť, pretože jej zámer bol splatiť dlhy. Podľa žalovanej sa situácia bohužiaľ vyvinula inak.

9. Súd konštatoval, že v konaní medzi stranami nebolo sporné skutkové tvrdenie, že žalovaná mala voči Poštovej banke, a.s. záväzok titulom Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, že táto pohľadávka banky bola postúpená na žalobcu, že žalovaná pravidelne splácala dotknutú pohľadávku pôvodnému veriteľovi počas troch rokov, že žalovaná pred vyhlásením konkurzu pracovala a podnikala, že od 01.12.2020

pracuje na trvalý pracovný pomer s mesačnou mzdou 696,-Eur brutto a že po oddĺžení neposkytla žalovanému žiadne finančné prostriedky na úhradu svojho záväzku. Za nesporné považoval súd aj skutkové tvrdenia žalovanej týkajúce sa jej osobných, rodinných a bytových pomerov.

10. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil, že pohľadávka veriteľa Poštovej banky a.s. zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX bola zmluvou zo dňa 04.12.2015 postúpená na žalobcu. Výzvami zo dňa 14.11.2017 a 06.09.2018 ponúkol žalobca žalovanej možnosť odpustenia dlhu o 30 %, 35 %. Žalovaná pravidelne uhrádzala splátky úveru od 11.01.2010 do 18.09.2012. V dohode o pracovnej činnosti uzavretej na obdobie od 06.11.2015 do 31.10.2016 je dohodnutý rozsah pracovného času maximálne 10 hodín týždenne, odmena 2,50 Eur/hodina. Úhrn zúčtovaných vyplatených príjmov žalovanej v roku 2018 bol 1.260,61 Eur. Čistá mzda žalovanej za obdobie 03/2019 a 04-06/2020 od zamestnávateľa KEBAB and MORE s.r.o. bola 108,74 Eur, 127,04 Eur, 121,24 Eur a 127,04 Eur. V dohode o pracovnej činnosti uzavretej na obdobie od 02. 09.2020 do 31. 08.2021 bola dohodnutá odmena 3,40 Eur/hodina, rozsah pracovného času maximálne 10 hodín týždenne. Spoločnosť KEBAB and MORE s.r.o., ktorej jedinou spoločníčkou a konateľkou je podľa predloženého výpisu z obchodného registra žalovaná, mala v roku 2018 výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení mínus 8.792 Eur. Návrh na vyhlásenie konkurzu bol súdu doručený 06.10.2020. Podľa Centrálného registra exekúcií boli v tom čase voči žalovanej vedené štyri exekúcie. V zozname veriteľov žalovaná označila 11 veriteľov, vrátane žalobcu. V zozname majetku okrem obchodného podielu spoločnosti KEBAB and MORE s.r.o. žalovaná neuviedla žiadne iný majetok. Žalovaná vyhlásila, že posledné tri roky nevlastnila majetok väčšej hodnoty.

11. Súd prvej inštancie primárne skúmal včasnosť podanej žaloby a vecnú legitimitáciu strán sporu. Uviedol, že konkurz na majetok žalovanej bol vyhlásený dňa 20.10.2020 a žaloba bola doručená súdu dňa 07.12.2021, bola teda podaná v lehote podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“). Súd uviedol, že žalobca ako veriteľ dotknutý oddĺžením žalovanej má aktívnu vecnú legitimitáciu na podanie žaloby. Súd ďalej uviedol, že nadobudnutie pohľadávky od pôvodného veriteľa preukázal žalobca predloženou zmluvou o postúpení pohľadávok. Ďalej súd konštatoval, že žalovaná žalobcu ako svojho veriteľa sama označila v zozname veriteľov, ktorý tvoril prílohu návrhu na vyhlásenie konkurzu. Ďalej súd konštatoval, že pohľadávka žalobcu vznikla pred rozhodujúcim dňom (§ 166a ods. 1 písm. a) ZKR) a zároveň nejde o oddĺžením nedotknutú pohľadávku (§ 166c ZKR), ide teda o v dôsledku oddĺženia nevymáhateľnú pohľadávku. Súd tiež dospel k záveru, že žalovaná je v konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom.

12. Okresný súd v rozsudku uviedol, že súd poctivý zámer dlžníka pri oddĺžení skúma výlučne v rámci konania o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, pričom dôkazné bremeno v konaní nesie veriteľ, ktorý musí nepoctivý zámer dlžníka preukázať.

13. Následne súd pristúpil k skúmaniu, či žalobca preukázal nepoctivý zámer žalovanej pri oddĺžení. Okresný súd konštatoval, že sa nestotožnil so žalobcom prezentovaným výkladom definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa ZKR. Mal za to, že zákonná definícia platobnej neschopnosti vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutie doby viac ako 180 dní po splatnosti tohto záväzku, v rámci ktorej fyzická osoba nie je schopná takýto záväzok plniť. Podľa okresného súdu však podstatou definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby nie je to, či je dlžník schopný uhradiť svoj záväzok v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok v jeho splatnej výške mohol uhradiť v celosti. Výklad prezentovaný žalobcom, že platobná schopnosť znamená schopnosť (možnosť) plniť 180 dní omeškaný splatný záväzok po častiach (v splátkach), nemá podľa názoru súdu žiadnu oporu v texte zákona. Takýto výklad by podľa súdu navyše celkom nespravodlivo znevýhodňoval dlžníka ekonomicky aktívneho a zaradeného do pracovného procesu oproti dlžníkovi záhaľčivému a nečinnému. Pokiaľ žalobca prezentoval výklad a definíciu platobnej neschopnosti podľa ZKR v spojení s ustanovením § 566 Občianskeho zákonníka, tieto ustanovenia podľa názoru súdu nie je možné vykladať vo vzájomnej súvislosti. Kým ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka upravuje spôsob (čiastočného) zániku záväzku, ustanovenie § 3 ods. 2 ZKR definuje formu úpadku fyzickej osoby, teda zákonom vymedzený stav majetkových pomerov dlžníka. Súd sa tak nestotožnil ani s právnymi závermi uvedenými v rozhodnutiach súdov, na ktoré žalobca poukazyval v žalobe, v prípade ktorých nešlo o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

14. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že dlžník si môže stav platobnej neschopnosti privodiť sám tým, že prestane svoje záväzky splácať, súd uviedol, že sa to nedá vylúčiť, avšak úmyselné uvedenie sa do tohto stavu platobnej neschopnosti je dôvodom na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka (§ 166g ods. 2 písm. e) ZKR). Podľa súdu môže byť platobne neschopný aj dlžník s príjmom 1.000,-Eur a viac mesačne, pričom rozhodujúca bude výška jeho omeškaných splatných záväzkov.

15. Súd skonštatoval, že žalobca v konaní neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by boli schopné vyvrátiť domnienku existencie platobnej neschopnosti žalovanej pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu a ktoré by bolo možné v rámci následného dokazovania potvrdiť alebo vyvrátiť [neexistenciu záväzku 180 dní po lehote splatnosti, (prípadne možnosť iná ako čiastočná) žalovanej tento záväzok plniť].

16. K námietke žalobcu, že žalovaná nemala podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ale návrh na určenie splátkového kalendára, súd uviedol, že s týmto tvrdením nemôže súhlasiť. Mal za to, že konkurz a splátkový kalendár sú dva možné spôsoby riešenia úpadku fyzických osôb, pričom voľba je na dlžníkov. Splátkový kalendár je určený skôr pre riešenie úpadku dlžníkov, ktorí si chcú svoj majetok ponechať (na rozdiel od konkurzu totiž nedochádza k jeho speňaženiu). Splátkový kalendár však musí poskytnúť uspokojenie aspoň 30 % z nezabezpečených pohľadávok veriteľov a zároveň aspoň o 10 % vyššie ako v konkurze. Voľba riešiť úpadok cestou konkurzu a nie splátkovým kalendárom nezakladá prezumpciu nepoctivého zámeru dlžníka. Nakoniec príjmové pomery dlžníka mu nemusia splátkový kalendár ani umožňovať.

17. Pokiaľ žalobca ako druhý dôvod pre zrušenie oddĺženia žalovanej uviedol, že žalovaná po podaní návrhu nevyňala úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, keďže po vyhlásení konkurzu ani len čiastočne neplnila pohľadávku žalobcu súd uviedol, že nebolo sporné, že žalovaná po vyhlásení konkurzu na nevymáhateľnú pohľadávku žalobcu neuhradila nič. Súd však zastával názor, že žalobca vychádza z nesprávnej interpretácie § 166g ods. 1 ZKR. Podľa súdu z tohto ustanovenia nevyplýva, že by sa poctivosť zámeru dlžníka po podaní návrhu posudzovala z toho, či dlžník uhradil niektorú z oddĺžením nedotknutých pohľadávok. Ak by to tak bolo, inštitút oddĺženia ako šanca na nový začiatok pre dlžníkov by nemal žiadny zmysel. Podľa názoru okresného súdu treba v § 166g ods. 1 ZKR uvedenú „úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností“ vykladať v súvislosti s poskytovaním súčinnosti správcovi a veriteľom, snahou zamestnať sa, zabezpečiť si príjem a v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky a hry s ponúknutím aspoň polovice dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu. Poctivý zámer dlžníka však nemožno posudzovať podľa toho, či dlžník uhradil alebo neuhradil niektorý z jeho nevymáhateľných dlhov, keďže takýto výklad by išiel proti podstate inštitútu oddĺženia. Žalobcom uvádzaný dôvod teda podľa súdu prvej inštancie nemôže byť dôvodom pre zrušenie oddĺženia, nakoľko nesvedčí o nepoctivom zámere dlžníka.

18. Súd konštatoval, že žalobca nepreukázal nepoctivý zámer žalovanej v oddĺžení, a preto žalobu zamietol.

19. K námietke žalobcu, že žalovaná nepreukázala svoje príjmy, výdavky a podobne, súd mal za to, že ide o neopodstatnenú výhradu vo vzťahu k obrane žalovanej, nakoľko povinnosť preukázať nepoctivý zámer dlžníka zaťažuje žalobcu. Žalovaná nemá povinnosť preukazovať svoj poctivý zámer.

20. Súd ďalej uviedol, že zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom žalovanej, keďže medzi stranami neboli sporné také skutkové tvrdenia, ktoré by jej výsluchom bolo potrebné preukázať. Žalobca, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, má v konaní povinnosť tvrdenia a povinnosť na preukázanie svojich tvrdení navrhnuť dôkazy. Skutočnosti, ktoré má žalobca primárne povinnosť tvrdiť nie je možné zisťovať z výsluchu žalovanej.

21. Súd tiež uviedol, že zamietol aj návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania dopytom na Sociálnu poisťovňu ohľadom výšky príjmov žalovanej za polrok pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a za polroka po rozhodnutí o oddĺžení. Mal za to, že v prípade dopytu ohľadom príjmu žalovanej pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, bola dôvodom zamietnutia návrhu skutočnosť, že existenciu platobnej schopnosti žalovanej neopieral o také skutkové tvrdenie, pre ktoré by zistenie výšky príjmov žalovanej bolo relevantné. Žalobca totiž platobnú schopnosť žalovanej opieral výlučne o možnosť žalovanej

uhrádzať záväzky z príjmu čiastočne. Súd zotrval na tom, že možnosť sčasti uhrádzať 180 dní omeškané splatné záväzky neznamená platobnú schopnosť dlžníka. Zistenie výšky príjmu žalovanej by preto podľa názoru súdu pre rozhodnutie súdu nemalo žiaden význam. Z tohto dôvodu súd zamietol aj návrh žalobcu na vykonanie dokazovania oboznámením účtovných závierok spoločnosti KEBAB and MORE s.r.o. Podľa súdu tiež nebolo relevantné zisťovať výšku príjmov žalovanej za polroka po rozhodnutí o oddĺžení, keďže neplnenie nevymáhateľných záväzkov nie je dôvodom pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. Navyše nesporné bolo tvrdenie žalovanej, že jej mesačný príjem je od 01.12.2020 669,-Eur brutto.

22. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanej ako v spore úspešnej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi.

23. Proti rozsudku v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Žalobca v odvolaní uviedol, že napáda rozsudok v celom rozsahu a odvolanie podáva z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

25. Žalobca sa nestotožňuje s odôvodnením rozsudku uvedeným v bode 22. Žalobca podotýka, že súd prvej inštancie hovorí, že výklad žalobcu nemá oporu v texte zákona, ale i názor súdu prvej inštancie vyslovený v rozsudku nemá oporu v zákone a jedná sa o subjektívny názor súdu prvej inštancie, ktorý nie je správny a ani logický, pretože v takom prípade by si nikto nemohol vziať úver, či hypotéku, keďže podľa názoru súdu ten, kto môže síce splácať dlh v splátkach, nie je platobne schopný. Každý, kto zo svojho príjmu môže splácať svoje dlhy je platobne schopný, pretože už z gramatického výkladu je zrejmé, že platobná schopnosť je schopnosť platiť.

26. Podľa žalobcu ak by pripustil absurdný výklad súdu prvej inštancie, že platobne schopný je len ten, ktorý dokáže svojím majetkom pokryť svoje záväzky, tak by na našom území nebol platobne schopný nikto a navyše takýto výklad je v rozpore s pôžičkami, úvermi, či hypotékami, pretože práve účel pôžičiek, úverov a hypoték je v tom, že dlžník nemá dostatok majetku a potrebuje si požičať finančné prostriedky, na základe čoho je zrejmé, že takýto dlžník nedokáže pokryť svoje dlhy svojím majetkom a navyše je neopomenuteľnou skutočnosťou, že banky pri skúmaní bonity preverujú práve majetkové pomery dlžníka, a to najmä jeho príjem, z ktorého pri poskytnutí peňazí vychádzajú. Žalobca sa teda nemôže stotožniť a súhlasiť s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v bode 29. napadnutého rozsudku.

27. Žalobca ďalej uviedol, že v prípade pripustenia výkladu súdu prvej inštancie, za platobne neschopného sa pokladá každý dlžník, keď sú splnené zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 ZKR, tak potom aj dlžník, ktorý má napríklad tri záväzky v menších hodnotách a mesačný príjem 2.000,-Eur je platobne neschopný, ak má jeden záväzok 180 dní po lehote splatnosti, čo si mohol sám privodiť, aby splnil zákonné podmienky platobnej neschopnosti. Na základe uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že príjem dlžníka má naozaj podstatný vplyv na posúdenie platobnej schopnosti dlžníka.

28. Tvrdenia súdu prvej inštancie sú v zjavnom rozpore s tvrdeniami proklamovanými v podanej žalobe, nakoľko žalobca tou skutkovou okolnosťou, a to príjmom žalovaného deklaroval jeho platobnú schopnosť. Súd prvej inštancie však v rozpore s tvrdeniami uvedenými v podanej žalobe vyslovil závery, ktoré sú na jednej strane nesprávne a na druhej strane sú zásahom do procesných práv žalobcu, ktorým mu bola odňatá možnosť uskutočňovať mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Žalobca ďalej uviedol, že absolútne nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode 23. napadnutého rozsudku. Pokladá ju za nesprávnu, ale najmä za arbitrárnu a akoby nedokončenú a neaplikujúcu, či priam odkláňajúcu sa od prejednávaneho sporu. Sám súd prvej inštancie potvrdil, že nie je možné vylúčiť, že dlžník sa sám môže úmyselne priviesť do stavu platobnej neschopnosti, pričom k uvedenému súd len uviedol, že v takom prípade je toto dôvodným pre zrušenie oddĺženia v zmysle § 166g ods. 2 písm. e) ZKR. Žalobca však podotýka, že jedným z dôvodov, pre ktorý sa domáha zrušenia oddĺženia žalovaného je práve uvedený dôvod, ktorý je uvedený priamo v žalobe. Súd preto pochybil a s predmetným dôvodom sa následne žiadnym spôsobom nevysporiadal. Navyše v tomto kontexte

sám súd prvej inštancie popiera svoje vlastné tvrdenia, keď na jednej strane hovorí a striktné sa drží definície platobnej neschopnosti v zmysle § 3 ods. 2 ZKR a na strane druhej pripúšťa možnosť, že dlžník si môže sám navodiť stav platobnej neschopnosti, pričom v takom prípade súd pripúšťa, že pri hodnotení platobnej schopnosti/neschopnosti dlžníka je potrebné vziať zreteľ na skutkové okolnosti, ktoré môžu mať podstatný vplyv pri tomto posúdení.

30. Žalobca sa tiež absolútne nestotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, že „platobne neschopný môže byť aj dlžník s príjmom 1.000,-Eur a viac mesačne, rozhodujúca bude výška jeho omeškaných splátok“.

31. Žalobca podotkol, že súd prvej inštancie neguje svoje vlastné závery, že príjem dlžníka nie je rozhodujúci pri posúdení platobnej schopnosti dlžníka, keď aj príjem vzhľadom na vyššie uvedené má význam pri posúdení platobnej schopnosti dlžníka a v druhom rade ani výška omeškaných splátok nemusí automaticky znamenať platobnú neschopnosť, keď dlžník môže zo svojho príjmu čiastočne uspokojovať všetky svoje záväzky, a to aj v menších mesačných splátkach. Ak je v možnostiach dlžníka postupne v mesačných splátkach hradíť všetky svoje záväzky, tak takýto dlžník je platobne schopný, nakoľko je schopný uhrádzať svoje záväzky. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že platobne schopný je len ten, kto dokáže splatiť svoje záväzky v celosti, tak tento výklad je nesprávny a nelogický, nakoľko pokiaľ by dlžník mal dostatok peňazí a majetku, nikdy by si nevzal žiaden dlh na svoju osobu. Podľa žalobcu závery súdu prvej inštancie postrádajú logickosť, realitu a prax.

32. Žalobca nesúhlasí ani so záverom súdu prvej inštancie vysloveným v bode 24. napadnutého rozsudku, ktorá argumentácia úzko súvisí so zamietnutím návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania. V prípade, ak by súd umožnil žalobcovi uskutočniť jemu patriace procesné práva a umožnil by vykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom, žalobca tak mohol preukázať ním deklarované skutočnosti o platobnej schopnosti žalovaného s ohľadom na jeho príjem a možnosť čiastočne uspokojovať jeho záväzky.

33. Podľa žalobcu ak dlžník disponuje príjmom postačujúcim na to, aby mohol hoci aj čiastočne uspokojovať svoje záväzky v mesačných splátkach aj vo výške 20 - 30,-Eur nemožno ho pokladať za platobne neschopného, nakoľko až v prípade, ak nie je vôbec v možnostiach dlžníka uhrádzať svoje záväzky, vtedy možno hovoriť o platobnej neschopnosti.

34. Žalobca tiež nesúhlasí ani so záverom súdu prvej inštancie ohľadom výkladu ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR. Podľa žalobcu z legálnej definície poctivého zámeru jednoznačne vyplýva, že dlžník má poctivý zámer, ak po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu sa správa tak, že vynakladá úprimnú snahu riešiť svoje dlhy, čo znamená, že v prípade, ak má nejaký majetok alebo príjem, z tohto chce a prejaví snahu uspokojiť svojich veriteľov, pričom predmetné ustanovenie sa nemá vykladať len v tom zmysle, že dlžník poskytuje súčinnosť správcovi, ktorú správcovi musí v rámci konkurzného konania poskytovať alebo že sa dlžník zamestná. Súd prvej inštancie opomenul tú časť citovaného ustanovenia, v ktorej sa deklaruje, že zo správania sa dlžníka po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy. Aplikujúc na daný spor žalovaná po podaní návrhu neprejavila žiadnu snahu o vyriešenie svojho dlhu, kedy nemožno prijať záver o jej poctivom zámere.

35. Žalobca považuje za nesprávny aj záver deklarováný súdom prvej inštancie v bode 26. napadnutého rozsudku. Žalobca poukázal na to, že v praxi sa otvára možnosť zneužívania inštitútu oddĺženia. Podľa žalobcu aktuálna právna úprava a najmä nejednotná súdna prax otvára možnosť zneužívania inštitútu oddĺženia zo strany dlžníkov, ktorí majú k dispozícii finančné prostriedky na čiastočnú úhradu svojich dlhov a napriek tomu si môžu tieto finančné prostriedky ponechať v celosti a tým zveľaďovať svoj majetok a veriteľom neposkytnúť nič, nakoľko využili oddĺženie - celkové zbavenie sa svojich dlhov a v konečnom dôsledku je týmto dlžníkom poskytnutá právna ochrana napriek tomu, že mnohí z nich nevrátili ani poskytnutú istinu.

36. Žalobca sa tiež nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadom zamietnutia jeho návrhov na doplnenie dokazovania, a to jednak výsluch žalovanej a jednak dopyt na Sociálnu poisťovňu za účelom poskytnutia informácie o príjme žalovanej. Súd prvej inštancie nevykonal dôkaz, ktorý bol podľa názoru žalobcu významný a rozhodný pre rozhodnutie vo veci samej, nakoľko až poznaním výšky príjmu žalovanej sa mohla posúdiť jej reálna majetková situácia a tým dôvodnosť podaného návrhu na vyhlásenie konkurzu na jej majetok a nakoniec aj samotné posúdenie jej poctivého zámeru. Bez

vykonania tohto dôkazu, resp. všetkých troch navrhnutých dôkazov zo strany žalobcu došlo k zásahu do procesných práv žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 168/2019 zo dňa 21.11.2019.

37. Podľa žalobcu odôvodnenie súdu prvej inštancie ohľadom zamietnutia jeho návrhov na doplnenie dokazovania nekorešponduje so skutkovými okolnosťami proklamovanými v podanej žalobe, ako i v následných písomných a ústnych podaniach žalobcu v predmetnom spore. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie k návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania náležite ani neodôvodnil, čo žalobca pokladá za nesprávne a zákonné.

38. V súvislosti s vysloveným názorom žalobcu poukázal aj na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č.k. 3CoKR/23/2020 a zároveň rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 570/2016.

39. Žalobca má za to, že žalovanej nemožno poskytnúť právnu ochranu, nakoľko táto sa vyhla splateniu svojho dlhu voči žalobcovi, ako i iným veriteľom, a to napriek tomu, že svoje dlhy mohla splatiť.

40. Žalobca zároveň uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočným spôsobom odôvodnené. Žalobca má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalovaného (správne má byť žalobcu) vychádzajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti žalobca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR.

41. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

42. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

43. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa domáhal zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovanej na tom skutkovom základe, že žalovaná v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebola platobne neschopná, keďže mala príjem, ktorý jej umožňoval hoci len sčasti uhrádzať pohľadávku žalobcu, ako aj ďalších veriteľov. Ako druhý dôvod pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer označil skutočnosť, že žalovaná po podaní návrhu nevynaložila úprimnú snahu svoj dlh v rámci svojich možností splatiť, keďže po vyhlásení konkurzu nevykonala v prospech žalobcu žiadne úhrady svojho záväzku, aj keď bola zamestnaná. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení navrhol vykonať dokazovanie výsluchom žalovanej, ako aj dopytom na Sociálnu poisťovňu ohľadom výšky príjmu žalovanej za polrok pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a za polroka po rozhodnutí o oddĺžení a tiež navrhol vykonať dokazovanie oboznámením sa s účtovnými závierkami spoločnosti KEBAB and MORE s.r.o., pričom žiadal aby predmetné účtovné závierky vyžiadal súd. Súd všetky návrhy na vykonanie dokazovania zamietol z dôvodu, že žalobca existenciu platobnej schopnosti žalovanej neopieral o také skutkové tvrdenie, pre ktoré by zistenie výšky príjmov žalovanej bolo relevantné. Zároveň súd dospel k záveru, že žalobca nezvládol dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení o tom, že žalovaná pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu nemala poctivý zámer a žalobu žalobcu napadnutým rozsudkom zamietol.

44. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

45. Podľa § 166g ods. 2 ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak
e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, ak by bol oprávnený podať návrh,
f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,
h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

46. Odvolací súd konštatuje, že zámerom zákonodarcu úpravou oddĺženia fyzických osôb konkurzu v štvrtjej časti ZKR bolo riešenie sociálno-ekonomického problému dlžníkov, ktorí majú málo majetku a aj nízke príjmy a hodnota ich záväzkov spravidla významne presahuje hodnotu ich majetku. Takéto osoby sú na účely oddĺženia konkurzom považované za platobne neschopné. Okresný súd správne poukázal na to, že platobnú neschopnosť konkurzný súd neskúma pri vyhlásení konkurzu a rozhodnutí o oddĺžení takýchto fyzických osôb, ale zákonodarca dal všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, možnosť domáhať sa v samostatnom sporovom konaní zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka.

47. Odvolací súd konštatuje, že zmyslom a účelom návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer je dosiahnutie účinkov podľa § 166f ods. 4 ZKR, t.j., aby sa oddĺženie stalo voči veriteľom neúčinným a aby došlo v plnom rozsahu, v ktorom nebolo uspokojené k obnoveniu vymáhateľnosti a splatnosti pohľadávok. Účinok zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer nie je samoučelný, ale spočíva v tom, že pohľadávky, ktorých bol dlžník zbavený rozhodnutím o oddĺžení v zmysle § 166e s použitím § 166a ZKR, a ktoré nie sú veriteľmi vymáhateľné voči dlžníkovi, sa zrušením oddĺženia pre nepoctivý zámer obnovujú. Zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer znamená obnovenie pohľadávok a možnosť uspokojenia veriteľov, ktorí túto možnosť po oddĺžení dlžníka stratili.

48. Okresný súd správne konštatoval, že dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka v konaní o zrušenie oddĺženia dlžníka nesie žalobca práve tak, ako je žalovaný povinný preukázať svoju platobnú neschopnosť, ktorá sa v prípade prehlásenia o platobnej neschopnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu len predpokladá, a teda ide o vyvrátiteľnú domnienku. V tomto kontexte odvolací súd uvádza, že predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou a zodpovednosťou strán. Rovnako platí, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukazovať dôkazmi, ako aj obsah tejto jej povinnosti, sa odvíja od hmotného práva. V tomto prípade preto existenciu skutkových okolností, ktoré zakladajú absenciu poctivého zámeru žalovaného je povinný preukázať žalobca, nakoľko v rámci dokazovania v sporovom konaní platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; t.j. kto tvrdí, ten dokazuje. Strana musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia.

49. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi priloženými žalovanou k vyjadreniu k návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer zo dňa 22.04.2022 ktoré aj v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 11. vyhodnocoval po obsahovej stránke, avšak dôkazy navrhnuté žalobcom, a to konkrétne zistenie skutočného príjmu žalovanej zo strany Sociálnej poisťovne, ako aj dokazovanie oboznámením sa s účtovnými závierkami spoločnosti KEBAB and MORE s.r.o. nevykonal a návrhy na vykonanie týchto dôkazov zamietol, pričom zamietol aj samotný návrh na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer s odôvodnením, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania, že žalovaná v dobe podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebola platobne neschopná. Odvolací súd dospel k záveru, že takýmto postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní, nakoľko žalobca dôkazy, ktoré žiadal v konaní vykonať nemá k dispozícii, a preto žiadal o ich zabezpečenie súd, čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie mal vykonať dokazovanie, a to zabezpečiť zo strany Sociálnej poisťovne a.s. potvrdenie príjmu žalovanej polroka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu zo strany žalovanej. Odvolací súd zastáva názor, že vykonaním tohto dôkazu sa práve mohla verifikovať a potvrdiť pravdivosť žalovanou tvrdených skutočností a ňou predložených listinných dôkazov ako pravdivých, resp. zavádzajúcich a až následne mal okresný súd pristúpiť k zhodnoteniu zisteného skutkového stavu. Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca oprel existenciu platobnej schopnosti žalovanej o také skutkové tvrdenie, pre ktoré by zistenie výšky príjmov žalovanej nebolo relevantné.

50. Keďže tak, ako bolo už uvedené vyššie prehlásenie o platobnej neschopnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu sa len predpokladá, v rámci návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vykonať žalobcom navrhnuté dokazovanie, a to práve aj za účelom potvrdenia, či žalovaná v rámci návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedla pravdivé skutočnosti.

51. K samotným ďalším odvolacím námietkam žalobcu ohľadne právneho posúdenia veci okresným súdom odvolací súd poukazuje na zákonnú definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 tretia veta ZKR, podľa ktorej za platobne neschopnú sa považuje fyzická osoba, ak nie schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Zákonná definícia teda nevyžaduje pluralitu veriteľov pri definovaní platobnej neschopnosti fyzickej osoby, vyžaduje však splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutia doby viac ako 180 dní po splatnosti tohto záväzku, v rámci ktorej doby nie je fyzická osoba schopná plniť takýto splatný záväzok.

52. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pojem „platobná neschopnosť“ znamená taký majetkový stav dlžníka, ktorý vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov (vrátane iného finančného majetku okrem finančných prostriedkov) nedosahuje hodnotu v takej výške, aby bol spôsobilý na úhradu pohľadávky veriteľa v lehote 180 dní od splatnosti tohto záväzku. Preukázanie nepoctivého zámeru v danom prípade z dôvodov tvrdenia zo strany žalobcu o existencii platobnej schopnosti, je na strane žalobcu.

53. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že za účelom definovania platobnej neschopnosti v ustanovení § 1 Vyhlášky č. 643/2005 Z.z. bol určený druh a výška finančného majetku, ktorého existencia vyvracia závery o platobnej neschopnosti, pričom sa má jednať o finančný majetok v hodnote takej, aby bol spôsobilý na krytie záväzkov dlžníka voči veriteľovi. Pri platobnej neschopnosti sa neposudzuje celkový majetkový stav dlžníka, t.j. existencia iného majetku, ale práve finančné prostriedky, resp. iný finančný majetok, ktorý má vplyv na posudzovanie platobnej schopnosti, t.j. na existenciu finančných prostriedkov, hotovosti, peňaží na účte alebo iného finančného majetku v takej hodnote, aby bol spôsobilý na krytie splatného záväzku.

54. Odvolací súd zároveň konštatuje, že ustanovenie § 3 ods. 2 posledná veta ZKR je zákonnou vyvratiteľnou domnienkou, za splnenia ktorej sa fyzická osoba považuje za platobne neschopnú. Odvolací súd preto nesúhlasí s názorom žalobcu, že pokiaľ môže dlžník splácať svoj dlh čo len v čiastočných malých splátkach, nie je platobne neschopný.

55. Vzhľadom však na vyššie uvedené, že súd prvej inštancie nezistil objektívne skutkový stav v dôsledku toho, že nevykonával dokazovanie navrhnuté žalobcom, ktoré dôkazy môžu v konaní preukázať, či žalovaná uvádzala skutočnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu pravdivo, a či žalovanou predložené listinné dôkazy v tomto konaní zohľadňujú jej skutočný príjem, odvolací súd považoval za potrebné doplniť dokazovanie v naznačenom smere.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

57. Súd prvej inštancie doplní dokazovanie v naznačenom smere, nakoľko doplnenie dokazovania pred odvolacím súdom nie je účelné a následne po doplnení dokazovania vec opätovne posúdi a vo veci rozhodne.

58. Podľa § 391 ods. 2 CSP, súd prvej inštancie pri novom rozhodnutí je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

59. O náhrade trov konania rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

60. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).